

Hälsning med anledning av att undersökningen av vraket efter färjan "Estonia" börjar vid förlisningsplatsen 9 juli 2021

26 November 1994, två månader efter "Estonia" färjans förlisning i höststormarna samma år, den 28 september, förrättades på förlisningsplatsen en böne- och välsignelsegudstjänst. Vid den gudstjänsten välsignade Estlands Evangelisk Lutherska Kyrkas ärkebiskop Jaan Kiivit en krans som sedan sänktes i havet som ett symboliskt tecken på att förlisningsplatsen invigts till gravplats. Sedan det tillfället betraktas vraket och dess omgivning som en gravplats i havets djup, där sedan mer än ett kvarts sekel såväl resande som besättningsmedlemmar fått sin viloplats. Gravfriden regleras genom ett mellanstatligt [avtal](#).

Ett avtal som med hot om straff för griftefridsbrott kan dock inte göra slut på tveksamheter eller ge svar på frågor, som plågar de omkomnas anhöriga, men också de berörda ländernas allmänhet. Tills det blir möjligt att söka konkreta svar får vi leva med ovissheten. Till dags dato har många funnit sig till rätta med att ovisshet kan ge större ro i själen än misstankar och halvsanningar. Men hur man än tänker så består frågetecknen.

För 26 år sedan sade ärkebiskop Jaan Kiivit vid andakten på "Estonia" färjans förlisningsplats: *"Varje förlust och än mer en chockerande förlust får oss att ställa frågan: Varför? Dessa frågor utgör en oändlig rad. Och de har inga svar. För min del finns det dock en ännu större fråga än de i den oändliga raden: Varför finns det något överhuvudtaget? Varför finns hav och land, himmel och skapelse och vi människor som en del av allt detta? Varför finns födelse och död? Varför lever vi? Varför vi? Den hemligheten får oss att tystna. Inför den känner vi fruktan och förundran. Sakerna är inte mina eller styrda av mig? De är inte i människors händer som jag trodde. "*

Katastrofer och olyckor ger upphov till existentiella frågor som bara kan besvaras med trons hjälp. Den kristna tron bekräftar dödens ofrånkomlighet, men förkunnar också dödens och lidandets förlust genom livets seger. Huvudbudskapet i vår tro är de dödas uppståndelse och det eviga livets hopp.

När vi tror på livets seger över döden får vi dock söka svar på praktiska frågor på materiell väg genom att använda de möjligheter tekniken ger oss. Genom att använda dagens teknik och kunskap när man undersöker vraket efter "Estonia" färjan försöker man fylla i de informationsluckor som finns. För detta har berörda länder givit sitt godkännande och även kyrkorna har tillstyrkt undersökningarna.

För att hedra griftefriden för de omkomna från "Estonia" färjan måste det hela utföras med diskretion och värdighet och därför har kyrkoledarna från Estland, Sverige, Finland och Lettland önskat genomföra en minnesandakt före arbetets påbörjande. Den andakten är en kärleksförklaring till alla dem vars livsvandring avbröts 28 september 1994. De kom aldrig fram till den hamn de var på väg till, men vi får förlita oss på att de nått fram till det eviga hemmet.

Vi ber så om frid och salighet för de omkomnas själar. Vi tackar Skaparen för alla överlevare och räddade, som fick påbörja en ny livsperiod. Vi ber också om Guds välsignelse för undersökningsarbetet, så att vi alla skulle få frid i våra hjärtan och själar.

Urmas Viilma
Estlands Evangelisk Lutherska Kyrkas ärkebiskop